

Plantevejledning.

Generelt skal områdets karakter af varieret skov bevares i henhold til udstykningsdeklarationen af 1964.

Det betyder først og fremmest, at de enkelte parceller ikke lidt efter lidt må få karakteren af have. Det vil sige ingen græsplæne, ingen køkkenhave, ingen staudebede og lignende villahaveinventar.

Tilplantningen, der stammer fra 1941, er nu så gammel, at den successivt skal fornyes. Nøgleordet er successivt, og det skal ske med respekt for områdets karakter af skov. Det er lidt af en balanceakt. Nye træer og buske skal have så meget lys, at den ældre beplantning ikke står og drypper dem i "hovedet". Træer fører nemlig en slags kemisk krig mod hinanden for at formindske konkurrencen om næring og lys. Jo friere træerne står, des pænere bliver de. For at det skal lykkes, er det også nødvendigt med vekseldrift. Jorden kan blive træt af en bestemt sort, hvis den genplantes.

At skære toppen af store træer er malabarisk (vildt), det er bedre at fælde og plante nyt, men af en anden sort. Altså ikke gran på gran og fyr på fyr.

Hvilke sorter har hidtil vist sig at overleve og trives?

Den eksisterende beplantning består oprindeligt af PINUS NIGRA, østrigsk fyr, PINUS SILVESTRIS, skovfyr, PINUS CONTORTA, klitfyr, PICEA SITCHENSIS, sitkagran, PICEA ABIES, rødgran, LARIX DECIDUA, europæisk lærk, QUERCUS ROBUR, alm. eg og BETULA PAPHYRIFERA, papirbirk.

Af disse trives kun østrigsk fyr, klitfyr og sitkagran tæt ved havet og i havgusen. Rødgran trives generelt dårligt overalt og bør fravælges.

Andre typer gran, der ser ud til at trives, er ABIES GRANDIS (se Voldstien 11) et meget smukt og hurtigt voksende træ. ABIES ALBA, almindelig ædelgran, der tåler nogen skygge og PICEA PUNGENS, blågran.

Endvidere PICEA OMORIKA, serbisk gran og ABBIES CONCOLOR, langnålet ædelgran på beskyttede steder. PICEA GLAUCA, hvidgran, trives generelt dårligt da den får svamp, og bør fravælges.

I ly af skoven og de store træer har "indsneget" sig SORBUS AUCUPARIA, almindelig røn og SORBUSINTERMEDIA, seljerøn, ALNUS INCANA, hvidel, POPULUS TREMULA, bævreasp, der breder sig som en pest (pas på!) og nemt kan forveksles med birk, når de er unge.

Hist og her endvidere følgende buske: SAMBUCUS RACEMOSA, druehyld (røde bær), LONICERA XYLOSTEUM, dunet gedeblad, LONICERA PERILYMENEM, vild kaprifolie og RIBES ALPINUM, fjeldrips.

Ved Kanalen og havet endvidere ROSA RUGOSA, rynket rose og ROSA CANINA, hunderose. Endvidere SYMPHORICARCUS RIVULARIS, snebær.

Vil man være sikker på at få nye buske og træer til at trives, må jorden bearbejdes og meget gerne forbedres med lermuld, der holder på vandet.

Dæk plantestedet med 12-15 cm flis, der holder på fugten og hæmmer uønsket vækst af konkurrerende planter/ukrudt. Lidt gødning i bunden først, idet flisen bruger næring for at blive omsat.

Det er bedst at plante de helt unge træer og buske, ca. 2 år gamle. Store træer med klump vil vokse langsom og må vandes tit de første år. I løbet af nogle år vil de små træer være nået lige så langt blot med den forskel, at de små træer har større chancer for at klare sig.

Hvornår skal man plante?

FORÅR – så kan det gro. EFTERÅR – så skal det gro, ergo helst efterår. Men husk nyplantet stedsegrønt skal gennemvandes, inden frosten sætter ind, ellers tørrer frosten planterne ud.

Hvis man holder sig ideen med området karakter af blandet skov for øje, kan man skabe ekstra læ og hindre uønsket indblik på grundene ved at forsøge sig med underplantning af nogle af buske, der er nævnt tidligere. De sikreste er dunet gedeblad og fjeldrips, der ikke er så lysfølsomme. Det nåletræ, der klarer sig bedst i skygge er almindelig ædelgran, hvis man har svært ved at ynde ud, og hvem har ikke det?

God fornøjelse!